

tur og det derved begrundede Forholds Afvisninger fra egentlige Contraktsforhold maae lede til, at der ikke fordres saadanne personlige Egenstaber hos dem, der skulle træffe det Slags Overenskomster, som ere nødvendige, naar ellers Forpligtelser indgaaes, der skulle have anden retlig Gyldighed. Skal det unge Tyende stedse have Faders eller Bærges Samtykke til at antage eller opstige Tjeneste, vil det foranledige megen Uleilighed og gjøre det vanskeligt for de Umyndige at erholde gode Conditioner. Det behøver kun at antydes, at Forhandlinger med sjerntboende Fader eller Bæрге, Beskikkelsen af Bæрге, naar Faderen eller tidligere Bæрге er død, og forskjellige dermed forbundne Vidtøstigheder ville affkræfte manges samvittighedsfuld Husbonde fra at indlade sig med yngre Tyende, medens i de fleste Tilfælde en Lovbestemmelse som den omtalte maafee slet ikke vil blive fulgt. Paa Grund heraf formenes det, at de tvende første Punkta kunne udgaae. Det tredje Punktum bør derimod ikke savnes; det sigter til at fastsætte Indflydelsen af den Forældre og Bæрге tilkommende Ret til at træffe Overenskomst paa den Umyndiges Vegne, i Harmonie med andre Bestemmelser for Tyendeforholdet; det ansees kun for bedre, at det ved Udeladelse af Ordene „af Faderen eller anden Bæрге“ kommer til at staae noget mere almindeligt.

Med Hensyn til det andet Affnit af § 1 om den giste Kones Ret til at antage fast Tjeneste, da følger det af Lovens Bestemmelser, at Konen, som lever i Fællig med sin Mand, behøver hans Samtykke til at indgaae Forpligtelser, med mindre det bevises at være til fælles Nytte. Hvad der ellers er tilføiet i Udkastet, synes ikke at forbedre eller tydeliggjøre Forholdet, og denne Deel af Sen maa derfor efter vor Mening ansees for overflødig.

Som Følge heraf foreslaaes:

- 1) første Punktum udgaaer.
- 2) andet Punktum udgaaer.
- 3) i tredje Punktum udgaaer Ordene „af Faderen eller anden Bæрге.“
- 4) andet Affnit udgaaer.

§§ 2, 3 og 4

omhandle en Gjenstand, som ikke fordrer sin Afgjørelse i Tyendeloven, hvorfor det foreslaaes, at disse 3 Paragrapher udgaae.

§ 5.

Bestemmelsen i Frdg. 25 Marts 1791 § 2 om Opbydelse af Tjeneste ved Kirkestevne grunder sig paa den visse Personer paahvilende Forpligtelse til at tage fast Tjeneste. Men, da nu denne Pligt agtes hævet, kan formeentligen ogsaa Udgangen til offentlig Opbydelse af tjenstledige Personer uden Betaling bortfalde.

For at § bliver staaende, maafee med en lille Forandring i Udtrykkene, er der anført, at det synes at være en billig Fordring, at det Tyende, der som tjenestledig forlanger Forsørgelse af Fattigvæsenet, først skal have ladet sin Tjeneste udbyde ved Kirkestevne; men det maa i ethvert saadant Tilfælde være Fattigcommissionen forbeholdt, at lade saadan Opbydelse foretage.

Det foreslaaes derfor:

„at § 5 udgaaer.“

§ 6.

At Fæstepengene ere udenfor Lønnen og ikke uden særlig Aftale kunne afdrages i denne, kan antages for givet; derfor kunde maafee Sen udgaae. Ansees det for hensigtsmæssigt, at der findes en § angaaende Fæstepenge, maa det bringes i Forslag, at denne kommer til at indeholde en Udtalelse om Fæstepengenes Indflydelse paa Overenskomstens Gyldighed, hvorom der er forskjellig Mening navnlig blandt Tyendet.

Det foreslaaes derfor:

- 1) principaliter;
at § 6 udgaaer.
- 2) subsidiært;
at den redigeres saaledes:

Den, der bortfaster sig som Tyende, er bundet til Overenskomsten, enten Fæstepenge ere modtagne eller ikke. Fæstepengene, som maatte være givne, afdrages ikke i Lønnen, naar et anderledes vedtages.